

www.burmeseclassic.com

မင်းသမီးတိုင်း

မင်းသမီးတိုင်း ငါကပြောမှာလား

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်ဘဝတစ်ကွေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ မြို့များ သို့လှည့်လည်၍ ဈေးအနီး လူစည်ကားရာ လမ်းများ ပေါ်တွင် လက္ခဏာ ဟောပြောခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ခဲ့ရပေ၏ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြီးမြို့သို့ရောက်ရှိသွား၏ ။

ထို့နောက် ဈေးအနီးရှိ တိုက်ရိပ်တစ်ခုကို အမှီပြုကာ လက္ခဏာဟောသောဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်၍ လက္ခဏာ ဟောပြောခဲ့ရလေ၏ ။ နံနက်ပိုင်းတွင် လက္ခဏာ ဟောပြောပြီးနောက် နေ့ခင်းပိုင်းတွင် နေထိုင်မည့် နေရာကို ငှားရမ်းရန်အတွက် ရပ်ကွက်များ အတွင်းသို့ လှည့်လည်၍ အိမ် ရှာရလေ၏ ။ အိမ်မရမီ ရက်များ အတွင်း၌ တောင်ကြီးမြို့ မြေဖြူရိတ်တပ်ဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ခို ကပ်၍ နေရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းနေရန် အိမ်ခန်းကလေးကိုရှာဖွေခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှသော ရပ်ကွက်တစ်ခု အတွင်း၌ အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း ရမည်ဟု သတင်းရ သောကြောင့် ထိုအိမ်ခန်းဆီ သို့ သွားရောက်ရလေ၏ ။ အိမ်မှာ သုံးပင် နှစ်ခန်း အိမ်ကလေး ဖြစ်၏ ။တစ်ခန်းတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူနေထိုင်ပြီး ကျန်တစ်ခန်းမှာ ကျွန်ုပ်အား ငှားရမ်းမည့်အခန်းဟု ယူဆရ၏ ။

မြေပိုကလေးရှိသောကြောင့် ခြံပိုင်းကလေး သပ်သပ် ရပ်ရပ် ခတ်ထားသည့် ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံတံခါးဝတွင် ရပ်လျက်

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့ ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အော်၍ ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ် ၊ ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု လေသံကလေးဖြင့် ပြန်၍ ဖြေသည်ကို ကြားရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံတံခါး ကို တွန်းဖွင့်ရင်း ...

“ခွေးရှိသလား ခင်ဗျား”

ဟု အော်၍ မေးလိုက်၏ ။

“ခွေးမရှိပါဘူး ၊ တောက်တဲ့ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ကလေးသံကလေးဖြင့် ပြန်၍ ဖြေလေ၏ ။

“မနောက်ပါနဲ့ခင်ဗျား ၊ ကျွန်တော် အိမ်ခန်း ငှားမလို့ လာတာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အော်၍ ပြောရပြန်၏ ။

“မနောက်ပါဘူးခင်ဗျား ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ခန်းငှားမလို့ စောင့်နေတာပါ”

ဟု ကလေးသံဖြင့် ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြံတံခါးကို

တွန်းဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့လေ၏ ။

သုံးပင် နှစ်ခန်း အိမ်ကလေးပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့လေ၏ ။ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် ...

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ ခင်ဗျား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ...

“ရောက်ရင် ထိုင်ပါ ခင်ဗျား”

ဟူသော ကလေးအသံ ကလေးသည် အမိုးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အမိုးပေါ်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက် ရာ ကိုးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ကလေးတစ်ယောက်သည် ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ အိမ်အမိုး ဖာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ဟေ့ ... ကလေး ၊ ဒီအိမ်က လူတွေ ဘယ်သွားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုကလေးက ...

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်က လူပဲလေ ၊ အစ်ကိုကြီးနေဖို့ အမိုးဖာနေတယ်” ဟု ဆိုကာ ကလေးသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထုပ်တန်းပေါ်မှ အောက်သို့ တွယ်၍ ဆင်းလာလေ၏ ။
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အနီးတွင် လာ၍ ထိုင်လေ၏ ။

“ဦးလေးက အိမ်ငှားမလိုကွ ၊ လူကြီးတွေ ဘယ်သွားသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ထိုကလေးက ...

“လူကြီးတွေ ဈေးသွားတယ် ၊ ညနေမှ ပြန်လာကြမှာ အစ်ကိုကြီးရ ၊ အိမ်ငှားဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပြောပါ”

ဟု ထိုကလေးက ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုကလေးကို ကြည့်လိုက်၏ ။
ထိုကလေးသည် ဈေး ချပ် ဘောင်းဘီတို ကလေးကို ဝတ်ထား၏ ။ ထို မလောက်လေး မလောက်စား အရွယ်ကလေး တစ်ဦး နှင့် အိမ်ငှားမည့် ကိစ္စကိုပြောရန် ကျွန်ုပ်သည် ဝန်လေးလျက်ရှိ၏ ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏ ။

“တောက်တဲ လို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ကလေးက ပြန်ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးမိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ် ခြံထဲသို့မဝင်မီက ခွေးရှိသလားဟု မေးလိုက်ရာ ခွေးတော့မရှိဘူး။ ။ တောက်တဲ တော့ရှိတယ်ဟု ပြန်၍ ဖြေခဲ့ပုံကို သဘောပေါက်သွား၏ ။

“ဦးလေးက မင်းတို့ အိမ်ခန်းမှာ ငှားပြီးနေမလိုကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ တောက်တဲက ...

“အမေက အဲဒီ အတိုင်းပြောပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဟု ပြန်ရ ဖြေလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က ဦးလေးဟု ပြောသော်လည်း ၎င်း ကအစ

ကိုကြီးဟုသာ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၏။

“အဲဒီ တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ တောက်တဲ့က ...

“အိမ်လခ တစ်လ (၅၀) ကျပ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး နေရမှာ ဒီအခန်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“စပေါ်က ဘယ်လောက်လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ မေးလိုက်ရာ တောက်တဲ့က ...

“စပေါ်တွေ စရန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်မအမ်း အပိုင်ယူငွေ သုံးရာ ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ပြန်မအမ်း အပိုင်ယူငွေ ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ဘာသဘောနဲ့ အဲဒီလို ယူတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရပြန်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး နေဖို့အတွက် အမိုးတွေ ပြန်ဖာရတာ က တစ်ရာနှစ်ဆယ် ကျတယ်၊ ကျွန်တော်အဒေါ် အခန်းနေရာက ထရုံတွေ ပေါက်နေလို့ အစ်ကိုကြီး မချောင်းကြည့်နိုင် ဧအာင် စက္ကန့်တွ ဝယ်ကပ်ရတာ က ရှစ်ဆယ်ကျတယ်”

ဟု တောက်တဲ့က ပြန်ဖြေလေ၏။

“မင်းအဒေါ်အခန်းကို ငါက ဘာကိစ္စ ချောင်းကြည့်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီး ကို စာရေး ပြောပြတာပါ၊ ကျွန်တော်အဒေါ် အခန်းက မလုံဘူး၊ အစ်ကိုကြီး က ချောင်းမကြည့်ဘူးပဲထား ကျွန်တော် အဒေါ်က အစ်ကိုကြီးကို ချောင်းကြည့်နိုင်သေးတာပဲ၊ အဲဒီ တော့ အပေါက်တွေကို ဖာကို ဖာမှ ဖြစ်မှာ”

ဟု တောက်တံ့က ပြောလေ၏။

“မင်းအဒေါ် ငါ့ကို ချင်းကြည့်မှာ စိုးလို့ ဖာတဲ ဝံ့စက္ကနိုးကိုတော့ ငါ့ထဲမှာ ထည့်
မ တောင်းသင့်ဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရလေ၏။

မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး အားလုံးပြေပြေလည်လည်ဖြစ်သွား တာ အကောင
းဆုံးပါပဲ ၊ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ နေရင် အဆင်ပြေမှာ ပါ ၊ ကျွန်တော်ဟာလည်း အစ်ကိုကြီးအတွက်
အ သုံးဝင်မှာ ပါ၊ အစ်ကိုကြီးခိုင်းချင်တာ ခိုင်းရတာ ပေါ့၊ အဲဒီ အတွက် လခ မယူပါဘူး”

ဟု တောက်တံ့က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုးနစ်သားအရွယ်ကလေး တစ်ဦး၏ သွက်လက်ချက်ချာပုံကို သေ
ဘာကျ မိလေတော့၏ ။ ထို့နောက် တောက်တံ့က ...

“ကျွန်တော် အမေကလည်း ဟင်းချက်သိပ်ကောင်းတာ ခင်ဗျ၊ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့
သူ့ ဆီမှာ ထမင်းလခပေးပြီးစားရင် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ထမင်းလခကလည်း တစ်ရာပဲ ယူ မှာ
ပါ၊ ဆီပြန်တစ်ခွက်ရယ်၊ ဟင်းချိုတစ်ခွက်ရယ်၊ ငန့်ပြာရည်ဖျော်ရယ်၊ ကပ်စရာ ရယ်”

ဟု တောက်တံ့က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ကပ်စရာ ဆိုတာ ဘာလဲကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရလေ၏။

“တို့စရာ ကို ပြောတာပါ အစ်ကိုကြီး”

ဟု တောက်တံ့က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းလခ တစ်ရာကို စဉ်းစားနေ၏ ။ ထမင်းလခ တစ်ရာဆိုသည်
မှာ မများ လှပေ။ ထမင်းတစ်နပ်လျှင် နှစ်ကျပ်ပြားခြောက်ဆယ် ကျော်ကျော်သာ ကျပေသည်။
ထို့ကြောင့် ဤ အခန်းကို ငှားနေလျှင် နေရေးထိုင်ရေးသာမက စားရေးသောက်ရေးပါ အဆင်

ပြေလေပြီဟု တွေးမိ လေ၏ ။

ထို့နောက် တောက်တဲ့က ...

“ကျွန်တော် အမေက မုဆိုးမကြီး ခင်ဗျ၊အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော် အဒေါ် ရယ် နေကြတာ၊ ကျွန်တော် အဒေါ်က အပိုကြီး ၊ သူလည်း အမေနဲ့ အတူ ဈေးရောင်း တယ်၊ အစ်ကိုကြီး အတွက် အသုံးဝင်မှာ ပါ”

ပြန်ပြောလေ၏ ။

“မင်းအဒေါ်က ငါ့အတွက် ဘယ်လို အသုံးဝင်မှာ လဲ တောက်တဲ့ရဲ့ ” ဟု ကျွန်ုပ် က မေးလိုက်လေသည်။

“သူက အင်္ကျီလျှော်မယ်၊ မီးပူတိုက်မယ်၊ အဲဒီ အတွက် အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို လခပေးရ မယ်၊ တစ်လခြောက်ဆယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အဒေါ်က အစ်ကိုကြီးရဲ့ အင်္ကျီအဝတ် အစားတွေကို လျှော်လည်း လျှော်ပေးမယ်၊မီးပူလည်း တိုက်ပေးမယ်၊အဲဒီ တော့အစ်ကို ကြီးရယ် အိမ်လခက ငါးဆယ်၊ ထမင်းလခက တစ်ရာ၊ လျှော်ဖွတ် ပေး ခက ခြောက် ဆယ်၊ စုစုပေါင်း နှစ်ရာတစ်ဆယ် ပေးတာနဲ့ အစ်ကိုကြီးအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမယ်၊ တစ် လကို နှစ်ရာတစ်ဆယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့မှ ခုနှစ်ကျပ်ပဲ ကျတယ်”

ဟု တောက်တဲ့က ပြောလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဆင်ပြေပါမယ် မောင်တောက်တဲ့ရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဒီညနေ ကို ပြောင်းလာခဲ့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏ ။

“အစ်ကိုကြီး ပြောင်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော်သိချင်တာတွေ မေးရမယ်၊ အမေ့ကို မေးလို့လည်းမရဘူး အမေက စာကောင်းကောင်းမတတ်ဘူး၊ အဒေါ် ကို မေး လို့လည်း မရဘူး ၊ အဒေါ် မှာ က စဉ်းစားဉာဏ်လည်း မရှိဘူး၊ ဗဟုသုတလည်း မရှိဘူး အစ် ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော် မေးတာတွေ ဖြေမှာ ပါ”

ဟု တောက်တဲ့က ပြောလေ၏ ။

“မင်းက ဘာတွေများ မေးချင်လို့လဲ တောက်တဲ့ရဲ့။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ရ မေးလိုက်လေ၏ ။

“တစ်ချို့ဟာတွေ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ စဉ်းစားလို့ မရတာ တွေ အများ ကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေကျတော့ အစ်ကိုကြီးကို မေးရမှာပဲ”

ဟု တောက်တဲ့က ပြောလေ၏ ။

“ဘယ်လိုဟာမျိုး တွေလည်း တောက်တဲ့ရဲ့။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏ ။

“အခုတော့ မပြောတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ် ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောင်းလာမှ ပဲ မေးတော့မယ်”

ဟု တောက်တဲ့က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် သည် တောက်တဲ့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏ ။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်တို့ကို ယူကာ တောက်တဲ့တို့ အိမ်သို့ ပြောင်းခဲ့လေ၏ ။

ကျွန်ုပ် ပြောင်း၍ သွားသော အခါ၌ တောက်တဲ့ အမေ နှင့် တောက်တဲ့ အဒေါ်တို့သည် အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏ ။ ၎င်းမိန်းမ နှစ်ဦးသည် မိန်းမချောများ ဖြစ်ကြ၏ ။

တောက်တဲ့ အမေသည် မဟာဆန်၍ ချော၏ ။ တောက်တဲ့ ၏ အဒေါ်မှာ ခေတဆန်၍ ချော၏ ။ ၎င်းတို့ ပါးများ သည် ဆေးမဆိုးရပါလေဘဲလျက် နီမြန်းလျက်ရှိ၏ ။

နှုတ်ခမ်းများ မှာ လည်း ရှားဝေများများ ဖြင့် ကွမ်းစားထားသော လူထက် နီ၏ ။ တောက်တဲ့ ၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်...

“လာပါ လာပါ ၊ ကလေးနဲ့ လွှဲထားခဲ့ရတာ ကျွန်ုပ်တို့က အားနာနေတယ်”

ဟု အသံကလေး ဝဲတဲ ဝဲတဲ ဖြင့် ပြောလေ၏ ။

တောက်တဲ့၏ အဒေါ်ကမူ ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် မည်သို့ ဖြစ်သည် မသိ၊ မျက်နှာကြီး အောက်သို့ ငုံ့၍ ထား၏ ။ ကျွန်ုပ် နေရမည့် အခန်းကို တောက်တဲ့ အမေက လိုက်၍ ပြသည်။

တောက်တဲ့ အမေက တံမြက်စည်း လှဲ၍ ပေးသည်။ တောက်တဲ့ ၏ အမေက ကျွန်ုပ် အား ...

“ကျွန်မသား တောက်တဲ့ ကတော့ ဆရာအတွက် အဖော်ရမှာ ပါ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ် က ...

ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ သားလေး တစ်ယောက်ရတယ်ပြောရမလား ၊ တူကလေး တစ်ယောက်ရတယ် ပြောရမလား မသိနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တောက်တဲ့၏ အဒေါ်သည် ကျွန်တော့် အား မျက်စောင်းလှမ်း၍ ထိုး၏ ။ သူ၏ မျက် စောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝကို လေးခွနှင့် ‘ဒေါက်’ ကနဲပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏ ။ တောက်တဲ့ သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်ရာကို ခင်းပေး၏ ။ သူ၏ အမေကမူ ကျွန်ုပ် ပစ္စည်းများ ကို နေရာချထားပေး၏ ။ သူ ၏ အဒေါ်သည် ကျွန်ုပ် သောက်ရန် ရေအိုးကို ရေဖြည့်ပေး၏ ။

ကျွန်ုပ်က တောက်တဲ့ ၏ အမေအား ...

“နာမည်လေး ဘာလေး ပြောကြပါဦး၊ ကျွန်တော့် နာမည်က အောင်ထွန်းလို့ ခေါ်ပါ တယ်၊ ဗေဒင်လေး ဘာလေး တွက်တော့ ‘မင်းသိခံ’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တွက်တယ်၊ ဇာတိ က ရန်ကုန်ကပါ၊ အိမ်ထောင်မရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တောက်တဲ့ ၏ မိခင်က ခပ် ခနဲ ရယ်၏ ။

“ကျွန်မလည်း အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက မုဆိုးမ၊ ရှင်ကရော မုဆိုးဖိုလား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ...

“တောက်တီး တောက်တဲ့ ဗျာ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး မိန်းမဆိုလို့ အပျင်းပြေ ရိုက်စရာတောင် မရှိဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ တောက်တဲ့ အမေက ...

“မိန်းမဆိုတာ အပျင်းပြေ ရိုက်ရတဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင် ဒီလောက် ရိုက်တာ ဝါသနာ ပါရင် မနက်ဖြန် ဖျာတွေထားခဲ့မယ်၊ နေပူရင် တုတ်နဲ့ ရိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောက်တဲ့ အမေ၏ ဟာသ ဉာဏ်ရွှင်ပုံကို သဘောကျ၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ယူ၍ အခြေချရလျှင် ကောင်းမည်လောဟူ၍ ပင်စိတ်ကူး မိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် တောက်တဲ့ အမေ မုဆိုးမ ကိုကျွန်ုပ် ယူလျှင် ကျွန်ုပ်အား လှည်းကျီး ထမ်း သည်ဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် တောက်တဲ့ကဲ့သို့သော လှည်းဒေါက်ကလေးပါ အဆစ်ရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၌ နစ်နာစရာ မရှိပေ။

“ကဲပါလေ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နာမည်တွေ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ တောက်တဲ့ အမေက ...

“ကျွန်မ နာမည် စောလှနွယ်၊ ကျွန်မ ညီမ နာမည်က စောမြနွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

“ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဆိုရင် ဒီနာမည်မျိုးတွေက ဥစ္စာစောင်တွေ မှည့်တဲ့ နာမည်မျိုး တွေဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် စောလှနွယ်က ...

“ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ‘ဥစ္စာစောင်’ လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့”

ဟု ပြောဆို၍ ရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ အထဲတွင် ထမင်းလခပေးစားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ အဝတ် အစားလည်း လျှော်ပေးရန် ပြောရာ စောမြနွယ်က သဘောတူလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အေးဆေးစွာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှော က်၍ ဆေးလိပ်ဖွာ လျက်ရှိစဉ် တောက်တဲ့ ရောက်ရှိလာ လေ၏။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို မေးစရာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အခု မေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ...

“မင်းမေးတိုင်း ငါဖြေရမှာ လား”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောက်တဲ့သည် ကျွန်ုပ် မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၏။

နောက်မှ ...

“အစ်ကိုကြီးဖြေဖို့ အတွက် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို အခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါကတော့ ရပါတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါက မင်းမေးတာကို ဖြေတဲ့ အခါတိုင်းမှာ မင်းက ငါ့ကို နင်းပေးရမယ်၊ ဖြေတဲ့ အခါမှာ သိပ်ပြီးညောင်းတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က...

“အစ်ကိုကြီးက ညောင်းလို့လား ညောင်းရင် ကျွန်တော်နင်းပေးမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်မေး တာကို ဖြေချင်ဖြေ၊ မဖြေချင်နေ ရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ညောင်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က တော့ နင်းပေးရမှာ ပဲ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ကဲ မေးချင်လည်း မေးကွာ ၊ ငါ ဖြေ တတ်ရင်လည်း ဖြေမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ တောက်တဲ့က အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေတော့၏ ။

“ကျွန်တော် ဟိုဟို သည်သည် သွားတဲ့ အခါတိုင်းမှာ အမေက နင့်ကို ပရူခေါင်းဖြတ် တွေ ဖမ်းပြီး၊ ခေါင်းဖြတ်လိမ့်မယ် တဲ့ ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပရူခေါင်းဖြတ် ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။

အဲဒီ မှာ အမေက ပရူခေါင်းဖြတ် တွေဟာ လမ်းတွေ ထဲ ရပ်ကွက်တွေထဲ ဝင်လာပြီး ကလေးတွေကို ဖမ်းသွားတယ်။ပြီးတော့ ခေါင်းဖြတ်မယ် ၊ဒါပေမယ့် ပရူခေါင်း ဖြတ်တွေက သူတို့ ဖြတ်တဲ့ ခေါင်းတိုင်းကို မယူပါဘူးတဲ့ ၊ပြုံးပြုံး လေး မျက်နှာ နဲ့ သေနတ် ခေါင်းတွေ ကိုပဲ ယူတာတဲ့ ။ ကျန်တဲ့ခေါင်း တွေကို လွှတ်ပစ် လိုက်တယ် ဆိုပဲ။ သဇင်ပန်းတွေဟာ ဒီဇင်ဘာလကျရင် ပွင့်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်လည်း ပရူခေါင်းဖြတ် ကို သိပ်ပြီး သိချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လာတယ်။

“ပရူခေါင်းဖြတ် ဆိုတာ ဘာလဲ ၊ ပြောပြစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရ”

ဟု တောက်တဲ့က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်ရာ ...

ကျွန်ုပ်က ...

“မင်းမေးတိုင်း ငါက ဖြေရမှာ လား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့ သည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြလိုက်လေတော့၏ ။ ၎င်း အပြုံး ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ...

“အစ်ကိုကြီးခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းပါ ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်”

ဟု သည် အဓိပ္ပါယ်မျိုး ပါဝင်နေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“အလကားပြောတာပါ တောက်တဲ့ရာ ၊ ငါသိသလောက် ရှင်းပြပါ့မယ် ၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ငိုက်တယ် ဆိုပြီး ပြန်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲက ...

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရာ”

ဟု ကတိပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ပရုစခင်းဖြတ် များ
အကြောင်းကို ပြောပြ လေတော့ သတည်း။

အခန်း(၂)

တောက်တဲ့သည် ကျွန်ုပ်အား ပညာခေါင်းပြတ်အကြောင်း ပြောပြရန် ထပ်မံ ပူဆာပြန် ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီလိုရှိတယ် တောက်တဲ့ရဲ့၊ မင်းမေးတဲ့ ပညာခေါင်းပြတ် ဆိုတာ အသင်းတစ်ခုက အဲဒီ အသင်းမှာ ပညာတစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ခေါင်းမဖြတ်ဘူး ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာ က အဲဒီ နာမည်ကြီးတွင်ကျယ်နေတယ်၊ အမှန်က ဒီအသင်း ရဲ့ နာမည် ‘ဖရီးမေဆင်’ လို့ခေါ်တယ်၊ ‘ဖရီးမေဆင်’ ဆိုတာ လွတ်လပ်ပြီး အသိအမှတ် ပြုထားသော ဗိသုကာ ဆရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဥရောပတိုက် အလယ်ခေတ်မှာ ပန်းရန်ဆရာတွေ ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့ အသင်းကနေ စတင် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့တာပါကွာ၊ ဥရောပတိုက်မှာ က ရှေးတုန်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတွေ၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်းကြီး တွေ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေကို အုတ်တွေ ကျောက်ပြားတွေနဲ့ အများ အပြားဆောက်လုပ်ခဲ့ကြတာကွ၊ အဲဒီ တော့ ကျွမ်းကျင် တဲ့ ပန်းရန်ဆရာတွေ အများ ကြီးလိုအပ်တာပေါ့ ဗျာ၊ မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ လည်း ကျွမ်းကျင် သူဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ ပန်းရန် ဆရာတွေဟာ သူတို့ အချင်းချင်း အသင်းဖွဲ့ ထားပြီး အမြို့မြို့ အနယ်နယ်ကို လှည့်ပြီး ဆောက်ခဲ့တော့တာပဲ၊ အဲဒီ မှာ ပညာရှင် အချင်းချင်း၊ အသင်းဝင်အချင်းချင်း၊ အကူအညီပေးနိုင်အောင်လို့ အထိမအမှတ်တွေ နှုတ်ဆက်နည်းတွေလိုအပ်လာတယ်၊ အဲဒီ လိုအပ်ချက်တွေကို စည်းကမ်းတစ်ကျ ဖြစ်အောင် ရှေးအကျဆုံး “ဖရီးမေဆင် အသင်း” ဖြစ်တဲ့ “အင်ဒင်ဘာရောလော့ရှ်” လို့ခေါ်တဲ့ ဖရီးမေဆင် ဘုံ အိမ်တစ်ခုမှာ ၁၅၉၉ ခုနှစ်ကတည်းက စတင် ချမှတ်ခဲ့တယ် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်နည်း၊ အချင်းချင်း အသိအမှတ်ပြုနည်း အားလုံးဟာလျှို့ဝှက် နည်းချည်းပဲ၊ လူအုပ်ထဲမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာ တောင် ဖရီးမေဆင် အချင်းချင်းသိအောင် နှုတ်ဆက်နိုင်တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံတွင် သိမ်းဆည်း စုဆောင်းထားသော ဖရီးမေဆင် နှစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေပုံကို ထုတ်ယူ၍ တောက်တဲ့အား ပြောလိုက်လေ၏။

တောက်တဲ့သည် ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“အစ်ကိုကြီးရယ် သူတို့ လုပ်တာက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်
ဆက် သလိုနဲ့ လက်မနဲ့တုတ်ပြီး အချက်ပေးတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ရသေးတော့၏။

“အခု အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့ ဖရီးမေဆင်တွေ ရှိသေးသလား”

ဟု တောက်တဲ့က မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိသေးတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလက်ရှိ ဖရီးမေဆင်တွေက အင်္ဂလန်မှာ ရှိတဲ့
ဗဟို ဘုံအိမ်ကြီးက ပေါက်ပွားလာတာတွေကွ၊ အဲဒီ အိမ်ကြီးဟာ ၁၇၁၇ ခုနှစ်မှာ စပြီး တည်
ထားတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အဟုတ်ပဲလား”

ဟု တောက်တဲ့က မေးလေ၏။

“ရှိတယ် တောက်တဲ့ရဲ့၊ တို့ဆီမှာ ‘လော့ဂျ်’ လို့ခေါ်တဲ့ ဘုံအိမ် (၁၄) ခုတောင
ရှိတယ် မော်လမြိုင်က ဖရီးမေဆင် အသင်းဆိုရင် သူတို့ရဲ့လော့ဂျ်ကို ‘ဖီလန်သရီပီ’ လို့
နာမည်ပေးထားတယ်၊ အဲဒါဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရှေးအကျဆုံး ဖရီးမေဆင်အသင်းပဲ (၁၈၅၀)
ပြည်နှစ်က တည်ထောင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖရီးမေဆင် အသင်းကြီးကို
တော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟောင်း ‘မစ္စတာအယ်ထင်စီ’ က အကြီးအကဲ ပြုလုပ်
ပြီး (၁၈၅၈) ခုနှစ်မှာ တည်ထောင်တယ်၊ အဲဒီ ဗဟိုအသင်း ကြီးဟာ အင်္ဂလန် ဗဟို အသင်း
ကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တောက်တဲ့သည် မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ် ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်မှ ...

“အစ်ကိုကြီးရယ် ဟိုတုန်းက ပန်းရန်ဆရာတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ အသင်းကြီးပဲ ၊
အခုလူတွေ က ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီးလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။

“ဒီအသင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်း ပြုနိုင်ရေးဆိုတော့ ပန
းရန် တွေ မဟုတ်ပေမယ့် လည်း လူမှု ရေး အသင်း အနေနဲ့ ဆက်ပြီးရှိနေတာပေါ့ကွာ”

ဒါပေမယ့် ဒီအသင်းရဲ့ အစဉ်အလာက လျှို့ဝှက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါနေလေ
တာ အသင်းသားတွေဟာ အဲဒီ စည်းကမ်းတွေကို အခုလည်း လိုက်နာကြတယ်၊ အဲဒီ လို
လျှို့ဝှက်တာကြောင့်လည်း တို့ဆီမှာ အဲဒီ အသင်းကို ခေါင်းဖြတ်တဲ့ အသင်းဆိုပြီး အထင်လွဲ
ခံရတာ ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြလေ၏ ။

“တော်တော် ခိုင်ခိုင်ခံခံ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ထားတဲ့ အသင်းတစ်ခုပဲနော်”

ဟု တောက်တဲက ပြန်၍ ပြောလေ၏ ။

“ခမ်းနားတယ်ကွ၊ ခမ်းနားတယ် ၊ ညီအစ်ကို နောင်ရင်း ချစ်ခြင်းလို့ အမည်ပေး
ထား တဲ့ ဖရီးမေဆင် ဘုံအိမ် တစ်အိမ်အတွင်းပိုင်းကို ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဟာ ဗြိတိသျှ
ပြတိုက်ထဲမှာ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါက (၁၉၁၀) ခုနှစ်လောက်က ရိုက်ထားတာ အဲဒီ တစ်ပုံ ငါ့မှာ
ရှိတယ် ငါပြမယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ် သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သေတ္တာထဲ၌ သိမ်းထားသော ပဿူပေး
ခါင်းပြတ် အသင်း တစ်သင်း၏ ဓာတ်ပုံကို တောက်တဲအား ထုတ်ပြလေ၏ ။

တောက်တဲသည် ထိုပုံကို ကြည့်၍ ...

“တော်တော်ကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ထားတာပဲနော်၊ အဲဒီ အသင်းထဲမှာ က
ဘယ်လို လူမျိုးတွေ ပါဝင်ကြသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။

“လူတွေကတော့ အစုံပဲဟေ့၊ စစ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပါတယ်၊ကျောငါးဆရာ တွေလည်းပါတယ်၊မင်းညီ မင်းသားတွေတောင်ပါသေးတယ်၊ ‘ဝေလမင်းသား’နဲ့ ‘ကျော့နာ’ မြို့စားကြီး (၁၈၈၇) ခုနှစ်က ဖရီးမေဆင် အဝတ်အစားတွေနဲ့ ရိုက်ထား တဲ့ ပုံတစ်ပုံ အင်္ဂလန်မှာ ရှိတဲ့ ‘ဟာလ်တန်’ ပုံပြ စာကြည့်တိုက်မှာ ပြထားတယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က ...

“အဲဒီ ပုံကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် သည် သေတ္တ၌ သိမ်းဆည်းထားသော ဓာတုပုံကို ထုတ်ယူ၍ တောက်တဲ့အား ပြလိုက်ရပြန်၏ ။

တောက်တဲ့သည် ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် အနည်းငယ် ပြုလိုက်လေ၏ ။

“ဘာပြုတာလဲ တောက်တဲ့ရဲ့ ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ တောက်တဲ့က ...

“ဝေလမင်းသားလေးကလည်း ဘောလုံးကန်တဲ့လူတွေ ခြေထောက်ထိရင် လိမဲတဲ့ ‘စလုံးလင်နမင်’ ပုလင်းကပုံနဲ့ တူလိုက်တာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“မင်းလည်းတော်တော် ကပ်သီးကပ်သပ် ပြောတတ်တဲ့ကောင်ပဲ တောက်တဲ့ရယ်

”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းအား ကျွန်ုပ် အနီးသို့ တိုးခိုင်းပြီးလျှင် ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်လေ၏ ။

“နေပါအုံး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ အဲဒီ အသင်းမှာ မိန်းမတွေ ရော ပါသလား”

ဟု မေးလေ၏ ။

“ပါတယ်ကွ (၁၇၁၀) ခုနှစ်မှာ အိုင်ယာလန်ဘုံအိမ်မှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖရီးမေဆင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူဟာ ပထမဆုံး ဖရီးမေဆင် အသင်းဝင် အမျိုးသမီးကြီးပဲ၊

သူ့နာမည်က ‘အဲလီဇဘက်စိန့်လယ်ဂျာ’ လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ပုံက လည်း စောစောက ပုံစာကြည့်တိုက်မှာ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ မင်းကို ငါပြဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာအတွင်းမှ ‘အဲလီဇဘက်စိန့်လယ်ဂျာ’ ၏ ပုံကို ထုတ်ယူ ပြလိုက် လေ၏ ။

တောက်တဲ့သည် ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ကျွန်တော့် အမေလောက်နီးနီး ချောပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ...

“မင်း အဒေါ်ထက်ပိုချောမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က ...

“ဒါကြောင့် အမေက ပြောတာ၊ ငါ့ညီမလေး အိမ်ထောင်မကျမှချင်း ဒီဘေးအခန်းကို လူပျိုအိမ်ငှားသမား မတင်ဘူးတဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ဟေ့ကောင် တောက်တဲ့ တိုးတိုးပြော၊ မင်းအဒေါ် ချောင်းပြီး နားထောင်ချင် နားထောင်နေမှာ ၊ အဲဒီ လို ချောင်းပြီး နားထောင်နေရင် ငါတို့ပြောတဲ့စကားတွေ နားစွနဲနားဖျားကြားပြီး သူ့ကို ငါကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်နေဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က ...

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကိုကြီး”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏ ။

“မိန်းမ မရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်ရင်တော့ မင်းအဒေါ်ကို ကြိုက်မိမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က ...

“ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဒေါ်က ပဿူခေါင်းပြတ်လောက် အရေး မကြီးပါဘူး၊ ပဿူခေါင်းပြတ် အကြောင်းဆက်ပြောပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဖရီးမေဆင် အသင်းမှာ မိန်းမတွေ အများ ကြီးပါဝင် လာတယ်ကွ မိန်းမတွေ ထဲကကိုပဲ အသင်းလူကြီးတွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်တာတောင်ရှိတယ်ကွ၊ မင်းကို ပုံတစ်ခု ပြရဦးမယ်၊ အမျိုးသမီးအသင်းလူကြီးနဲ့ အသင်းဝင်တွေရဲ့ ပုံပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ် သည်သေတ္တာကို ဖွင့်ရပြန်သည်။။ ထို့နောက်ပုံကို ထုတ်ရပြန်၏

။

တောက်တဲ့သည် ထိုပုံကိုကြည့်၍ ...

“ကလေးတွေရော ဝင်လို့ရလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မရဘူးကွ၊ အရွယ်ရောက်ပြီးမှ ဝင်လို့ရတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ အသင်းထဲ ဝင်တဲ့အခါ ဘာတွေ လုပ်ရသေးလဲ”

ဟု တောက်တဲ့က မေးလိုက်လေ၏။

“အသင်းက ချက်ချင်းဝင်ခွင့်မပေးသေးဘူးကွ၊ စစ်ဆေးသေးတယ်၊ အသင်းသား အသစ်ကို စစ်ဆေးဖို့ မျက်စိကို အဝတ်စည်းပြီး အသင်းလူကြီးရှေ့ကိုခေါ်လာရတယ် အင်္ဂလန် မှာ ဖရီးမေဆင် တစ်ယောက် အသင်းဝင်တစ်ယောက် အသင်းဝင်ဖြစ်ဖို့ အစစ်ဆေးခံနေပုံကို မင်းကို ပြရဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ သေတ္တာကို ဖွင့်ရပြန်၏။။ ထို့နောက် သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံကို

ထုတ်၍ တောက်တဲ့ ကို ပြရပြန်၏။

တောက်တဲ့သည် ထိုပုံကို ကြည့်ပြီးနောက်...

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သေတ္တာကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ထားစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာက ဆတ်တင်ဲ့၊ ခင်ဗျားဟာက ရှမ်းဘုန်းကြီး အိမ်မက်စာအုပ် ဖတ်ရသလိုပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ရှမ်းဘုန်းကြီး အိမ်မက်က ဘယ်လိုတုံးကွ၊ ငါမသိလို့ နည်းနည်းပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် တောက်တဲ့က ...

“အစ်ကိုကြီးဆီကို စာတိုက်ကနေ အဲဒီ စာမျိုးမလာဖူးဘူးလား၊ ရှမ်းဘုန်းကြီး အိမ်မက် ဖြစ်သည်၊ ဤ စာကို ကိုးစောင် ဝေသောကြောင့် ညောင်ရွှေမှ လူတစ်ယောက် ထိပေါက်သွားသည်၊ မဝေသောကြောင့် အိမ်မီးလောင်သွားသည်၊ နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ ဝေလိုက်သောကြောင့် အလုပ်တွင်ရာထူးတက်၍ အောင်ဘာလေသိန်းဆု ဆွတ်ခူး သွားသည် ဆိုတာ မျိုးလေ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူ့ဟာက ဝမ်းပဲသာရမလိုလို၊ ဝမ်းပဲ နည်းရမလိုလို”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ရွှေပေလွှာ ခေါ်တယ်ကွ၊ မြန်မာပြည်မှာ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ပြီးတုန်းက စခဲ့တာ ပေါ့ကွာ၊ အစမှာ တော့ အင်္ဂလိပ်လိုကွ၊ နောက်မှ မြန်မာလို ဖြစ်သွားတာ၊ ရှမ်းဘုန်းကြီး အိမ်မက်ကတော့ နောက်အကျဆုံး ရွှေပေလွှာပေါ့ကွာ၊ လူနောက်တွေ လုပ်ထား တာပါ၊ အချိန်ရရင် ရွှေပေလွှာ အကြောင်းပြောပြဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။